

«Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι»: Μαρτυρίες για τα χαρίσματα του Γέροντος Κυρίλλου

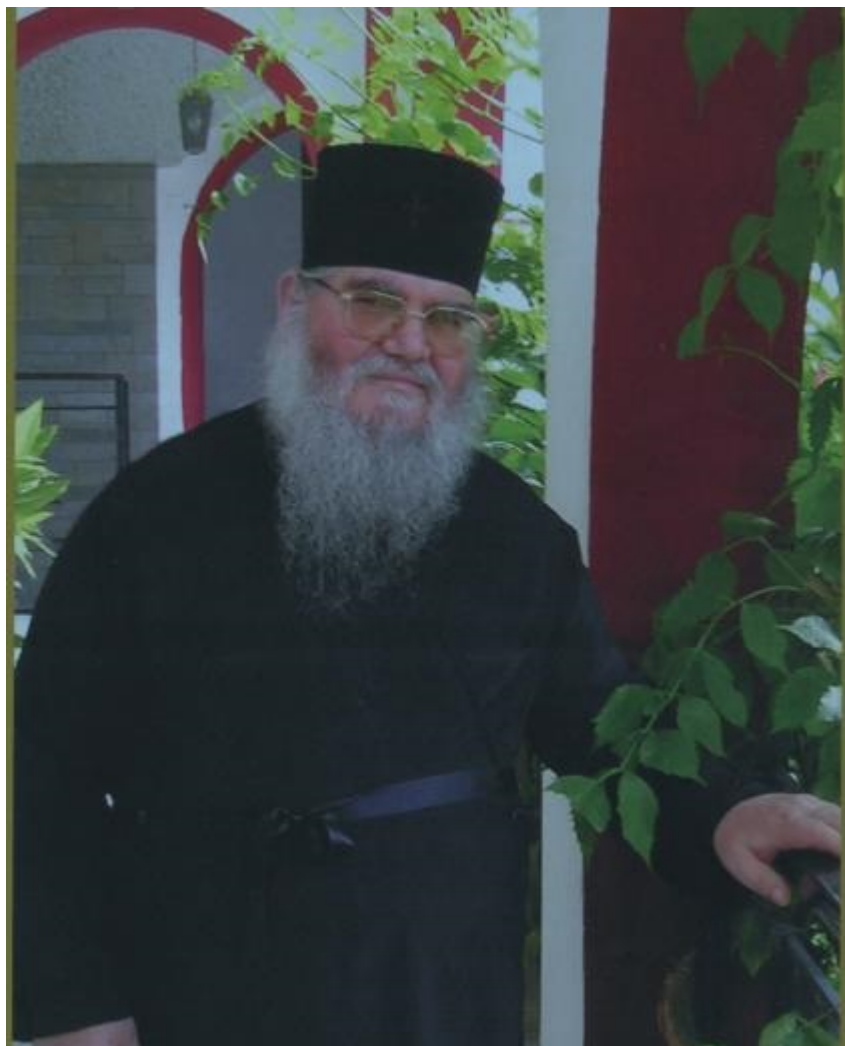
[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

«ό ακηκόαμεν, ό εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών, ό εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν... ταύτα γράφομεν υμίν, ίνα η χαρά ημών η πεπληρωμένη»

(Καθολ. Επιστ. Α' Ιωάννου α' 1-10)

Από το πλήθος των υπάρχουσών μαρτυριών των πιστών για τα χαρίσματα του Θεού προς τον μακαριστό Γέροντα Κύριλλο παρατίθενται εδώ ορισμένες.

α. «Ήταν άνθρωπος της αγάπης και της κατά Θεόν οικονομίας»

Η πρόνοια και η αγάπη του Θεού, έφερε στο δρόμο της ζωής μου τον Γέροντα Κύριλλο πριν από 11 έτη περίπου. Είχα την ευλογία να γνωρίσω έναν αληθινό άνθρωπο του Θεού. Πολλές φορές, όταν τον συναντούσα, μου ήταν αρκετό να τον βλέπω και να παίρνω την ευχή του, τίποτα άλλο. Αυτό και μόνο μου έδινε δύναμη να συνεχίζω. Αισθάνθηκα την ποιότητα της πνευματικής του ζωής που εκφράζεται ως πνευματική ενέργεια, και πνευματική σχέση, την απλότητα και το ανεπιτήδευτο των λόγων του, που χαρίζει ανάπαυση στην καρδιά, την Χάρη του Αγίου Πνεύματος που χαρίτωσε την ύπαρξή του.

Ο Γέροντας Κύριλλος είχε την δική του ιδιαιτερότητα και χάρη. Αυτό που τον διέκρινε, κατά την άποψή μου, είναι η ανυπόκριτη και χωρίς προϋποθέσεις αγάπη του, η καρδιακή του οδύνη για την ανθρωπότητα και η φιλανθρωπία του. Ήταν άνθρωπος της αγάπης και της κατά Θεόν οικονομίας. Για όλους μας ενδιαφερόταν και προσευχόταν και για όλους μας είχε έναν λόγο παραμυθίας να πεί. Όσο αυστηρός ήταν με τον εαυτό του, τόσο επιεικής ήταν με τους άλλους.

Εβίωσα εμπειρικά ότι ο Θεός τον χαρίτωσε με διάφορα χαρίσματα, μεταξύ των οποίων το διορατικό, το προορατικό και άλλα. Αλλά αυτό που μένει χαραγμένο στην καρδιά μου είναι το χάρισμα της αγίας ταπείνωσης. Είχε την ταπεινή πεποίθηση ότι είναι ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος του κόσμου. Αυτό το ζούσε και το έδειχνε με το παράδειγμα του και τα λόγια του. Θυμάμαι την φορά εκείνη που μπροστά στην Αγία Τράπεζα μου είπε με άκρα ταπείνωση: «Αν ο Θεός αποφασίσει να με κολάσει, θά σκύψω το κεφάλι και θά φύγω. Ούτε στα μάτια δεν θά Τον κοιτάξω... όχι να Του ζητήσω τον λόγο». Κι άλλες φορές πάλι, όταν του έλεγα κάτι απ' την αμαρτωλότητά μου στην εξομολόγηση μου έλεγε: «Εγώ είμαι ο αμαρτωλός». Ακόμη ηχεί στα αυτιά μου η «καρδιακή» συντριβή με την οποία πρόφερε την μονολόγιστη ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Στα τελευταία δύο χρόνια της ζωής του είδα το Γέροντα να δοκιμάζεται από πολλές και διαφορετικές ασθένειες, που καταπόνησαν το σώμα του, αλλά η αγωνιστική του διάθεση και το γεμάτο πίστη φρόνημά του δεν κάμφθηκαν. Θυμάμαι στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» που μου είπε: «Διάβασα κάπου, ότι ακόμα και οι πιο Άγιοι, λίγο πριν το τέλος της ζωής τους, πρέπει να ταλαιπωρηθούν με την υγεία τους, δοκιμαζόμενοι στην πίστη και την υπομονή τους».

Τον βλέπαμε ότι πονούσε, ψηνόταν στον πυρετό, είχε εξουθενωθεί σωματικά, αλλά δεν παραπονιόταν. Παρά μόνο δόξαζε τον Θεό. «Τί κάνεις, Γέροντα;». «Δόξα τω Θεώ, είμαι πολύ καλά». Άλλες φορές πάλι έλεγε: «τι να κάνουμε, με τον Θεό να τα βάλουμε; Δόξα τω Θεώ». Οι γιατροί τον τρυπούσαν, ήμουν αυτόπτης μάρτυς υπέφερε, όμως από τα χείλη του δεν έβγαινε ο παραμικρός στεναγμός. Την ώρα που ο γιατρός είχε ιδρώσει, γιατί επί μία ώρα τον τρυπούσε για να βρεί φλέβα να περάσει τους ορούς, ο Γέροντας ενώ πονούσε, τα χέρια του είχαν μελανιάσει αψηφούσε το μαρτύριο του πόνου και νοιαζόταν να νουθετήσει πνευματικά τον γιατρό. Τον παρότρυνε να κοιτάξει πρώτα στην εικόνα του Χριστού και να προσευχηθεί... Τέτοιο μεγαλείο ψυχής!

Βγήκε από την εντατική που βρισκόταν για εβδομάδες διασωληνωμένος σε καταστολή κι έλεγε: «Είχα μία μικρή ταλαιπωρία μόνο. Δόξα τω Θεώ». Υπεβλήθη

σε επώδυνες ιατρικές εξετάσεις, πράξεις κι επεμβάσεις, υπέφερε... κι όμως, ο λόγος του μία ατελείωτη δοξολογία στο Θεό την ώρα του μαρτυρίου του. Είχε αφηθεί ολοκληρωτικά και με εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού!

Στο σημείο αυτό επιτρέψατέ μου να σας αναφέρω, προς Δόξαν Θεού, ορισμένα βιώματά μου:

1. «Οδηγούσα για την Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ. Με αφορμή κάποιες γιγαντοαφίσεις και μαγαζιά που προσφέρουν αμαρτωλή διασκέδαση, άρχισα να στενοχωριέμαι. Συλλογιζόμουν ότι η Αθήνα είναι γεμάτη από τέτοια μαγαζιά και ότι πολλές ψυχές βυθίζονται και ταλαιπωρούνται σε τέτοιες απολαύσεις. Ότι η Αθήνα έχει γίνει μία αμαρτωλή πόλη. Η στενοχώρια μου είχε γίνει μεγάλη και όλο το ταξίδι κύλησε έτσι.

Όταν έφτασα στο μοναστήρι, είδα το Γέροντα να κάθεται στη γνωστή καρεκλίτσα του έξω από το κελλί του. Είπα να πάρω πρώτα την ευχή του Γέροντα πριν προσκυνήσω τους Αγίους. Πλησιάζοντας και πριν μιλήσω ακόμα, ακούω τον Γέροντα να μου λέει:

«Λοιπόν, Γιώργο, τι κάνει η Αθήνα;».

Ήθελα να απαντήσω ότι η Αθήνα αμαρτάνει, αλλά δεν απάντησα και παρέμεινα σκεπτικός... Οπότε ο Γέροντας, με σιγανή και λυπημένη φωνή μου λέει:

«Η Αθήνα αμαρτάνει, έ;... Αμαρτάνει...».

2. «Κάποια άλλη φορά ο Εσπερινός είχε ξεκινήσει και ο Γέροντας δεν είχε προσέλθει στο Καθολικό της Μονής. Ο Γέροντας ήταν εξαιρετικά φιλακόλουθος και για να μην προσέλθει σκέφτηκα ότι θά έπρεπε να υπήρχε λόγος ανωτέρας βίας. Καθώς έβλεπα το Γέροντα να μην έρχεται, μου ήρθε ο λογισμός ότι έπαθε υπογλυκαιμικό σόκ και δεν είναι καλά. Το γεγονός ότι δεν προσήρχετο στον Εσπερινό ούτε ο π. Γαβριήλ, που τον διακονούσε και είχε γίνει ο «προσωπικός» του ιατρός όλα αυτά τα χρόνια, ερχόταν ως επιβεβαίωση του λογισμού. Τότε άρχισα να στενοχωριέμαι και να έχω αγωνία για την κατάσταση της υγείας του Γέροντα.

Προς το τέλος του Εσπερινού, έκανε την εμφάνιση του ο Γέροντας στο Ναό. Ένιωσα ανακούφιση, που τον είδα να περπατάει και δόξασα το Θεό. Ο Γέροντας, αφού προσκύνησε τις εικόνες και την Τιμία Κάρα του Οσίου Δαυίδ, αντί να συνεχίσει προς το Ιερό του Ναού, γύρισε πίσω, προς το μέρος που καθόμουν και χωρίς να του πώ τίποτα, είπε χαμογελώντας:

«Καλά είμαι, δεν έχω τίποτα. Απλά είχα μία εξομολόγηση στον Άγιο Χαράλαμπο, γι’

αυτό άργησα να έρθω», και εξακολουθώντας να χαμογελάει συνέχισε και μπήκε στο Ιερό του Ναού, αφήνοντάς με άναυδο».

3. «Ήταν, όταν πρόσφατα είχα παντρευτεί με τη Μαρία. Η Μαρία, μέχρι να παντρευτούμε, είχε άλλον Πνευματικό. Μετά τον γάμο μας αποφασίσαμε να έχουμε ως κοινό Πνευματικό τον Γέροντα Κύριλλο. Της είχα μιλήσει σχετικά και της είχα αναφέρει διάφορες προσωπικές εμπειρίες για το διορατικό και το προορατικό χάρισμα, δωρεά του Θεού στο Γέροντα.

Ένα απόγευμα, μετά τον Εσπερινό, η Μαρία ζήτησε να μιλήσει στον Γέροντα για κάποια θέματα που την απασχολούσαν. Εγώ απομακρύνθηκα για να μην τους ενοχλώ και περίμενα πότε θά τελειώσουν. Είχα πει στη Μαρία, ότι, όταν τελειώσει, ήθελα να ρωτήσω το Γέροντα για ένα κομποσκοίνι, που μου είχε δώσει, αλλά είχε κοπεί και δεν ήξερα τι να κάνω. Το κομποσκοίνι το είχα στη τσέπη μου. Καθώς η Μαρία του μιλούσε, από ό,τι μου είπε εκ των υστέρων, άρχισε να έχει λογισμούς, «...αυτός ούτε βλέπει, ούτε ακούει... τι διορατικό και τι προορατικό χάρισμα λένε ότι έχει;». Εκείνη τη στιγμή των λογισμών της, ο Γέροντας με φώναξε από μακριά. Πλησίασα και τότε ο Γέροντας με ρώτησε; «Γιώργο τι έγινε το κομποσκοίνι σου; Κόπηκε από την πολλή προσευχή;», αφήνοντας τη Μαρία έκπληκτη κι εμένα να διερωτώμαι που το ήξερε, ότι κόπηκε το κομποσκοίνι μου».

4. «Σε μία πολύ δύσκολη επαγγελματικά περίοδο για μένα, ο Γέροντας προείδε ότι θά βρω δουλειά, σε πολύ καλή θέση, σε τρεις μήνες. Στα αυτιά μου ακουγόταν δύσκολο να συμβεί κάτι τέτοιο, καθότι βρισκόμασταν στις αρχές του καλοκαιριού, μία περίοδο κατά την οποία οι εταιρείες σπάνια ξεκινούν διαδικασίες πρόσληψης.

Θυμάμαι ότι, παρά το γεγονός ότι δεν υπήρχαν ανοίγματα στην αγορά, εν τούτοις βρέδηκα να εξετάζω πέντε ή έξι προτάσεις ταυτόχρονα, κάνοντας συνεντεύξεις ακόμα και την εβδομάδα του Δεκαπενταύγουστου. Στους τρεις μήνες, ακριβώς, ανήμερα του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου 2001), μετά τη Θεία Λειτουργία, έλαβα κλήση στο κινητό μου, να προσέλθω να υπογράψω Συμβόλαιο με τη νέα μου εταιρεία».

5. «Ο Γέροντας προείδε και περιέγραψε τη γυναίκα που θά παντρευόμουν πολύ πριν την γνωρίσω. Μάλιστα μου αποκάλυψε κάτι πολύ προσωπικό της, που μόνο η ίδια το γνώριζε».

6. «Ο Γέροντας στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», που τον επισκεπτόμουν έλαμπε! Στο Γενικό Κρατικό Αθηνών και στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας ευωδίαζε! Η ίδια εθωδία που αναδυόταν κατά κύματα την ώρα της εξοδίου Ακολουθίας του!

Δόξα Σοι Χριστέ ο Θεός, η ελπίς ημών, Κύριε, Δόξα Σοι!».

Γιώργος Γαβράς, Οικονομολόγος, Τραπεζικός, κάτοικος Αθηνών

<http://bit.ly/1i9nL0q>